

5. Tìm thấy kho báu trong ruộng

Kho báu của sự cầu nguyện được ẩn giấu ở trong ruộng đan viện, trong lời nguyện mang chiều kích cộng đoàn và Giáo Hội. Nếu hiểu được điều này, thì người ta cũng có thể hiểu được tất cả những điều khác. Họ sẽ hiểu được tại sao cần phải học cầu nguyện, phải có hình thức cầu nguyện để chúng nhem nhúm lên trong chúng ta sự khao khát cầu nguyện “bảy lần trên một ngày” (Tv 118, 164; Tu Luật 16, 1) và như thế luôn luôn. Nhưng đôi khi chúng ta cảm thấy, cộng đoàn không giúp chúng ta cầu nguyện hiệu quả hơn khi chúng ta ở một mình. Có thật là chúng ta sẽ cầu nguyện hiệu quả hơn, khi không học theo cách của Chúa Giê-su dạy chúng ta? Dường như chúng ta không nói được “chúng con” trong Kinh Lạy Cha để thân thưa với Chúa Cha khi chúng ta cầu nguyện một mình, đây là giới hạn của chúng ta. Bởi vì Cha của Chúa Giê-su là một Người Cha của “chúng ta” chứ không chỉ là Người Cha của riêng “tôi”.

Nếu không học theo cách này, thì sự cầu nguyện không làm cho chúng ta được lớn lên trong tình yêu của Thiên Chúa cũng như của anh chị em mình. Tình yêu huynh đệ không đến từ chúng ta, mà đó là lời đáp của Thiên Chúa dành cho con cái mình, khi họ biết hiệp thông trong cầu nguyện. Như trong ngày Ngũ Tuần, ở nhà Tiệc Ly, Đức Maria và các môn đệ hiệp nhất với nhau trong cầu nguyện, sự hiệp nhất đó tạo không gian cho lưỡi lửa của Chúa Thánh Thần đậu xuống, để biến lời cầu nguyện của các ngài thành một sự hiệp thông trong tình yêu. Sách Công Vụ Tông Đồ miêu tả cộng đoàn Ki-tô hữu tiên khởi là một cộng đoàn luôn hiệp thông trong cầu nguyện: “Tất cả các ngài đều đồng tâm nhất trí, chuyên cần cầu nguyện cùng với mấy người phụ nữ, với Đức Maria thân mẫu Chúa Giê-su và với các anh em của Người” (At 1, 14). Bởi thế, các ân huệ Thánh Thần đổ xuống để đáp lại lời cầu nguyện của họ. Chỉ sau ngày lễ Ngũ Tuần, cộng đoàn cầu nguyện này mới được miêu tả là cộng đoàn sẽ chia huynh đệ: “Tất cả các tín hữu hợp nhất với nhau và để mọi sự làm của chung. Họ bán đất đai của cải, lấy tiền chia cho mỗi người tùy theo nhu cầu” (At 2, 44-45). “Các tín hữu thời bấy giờ đồng đảo, mà chỉ có một lòng một ý. Không một ai coi bất cứ cái gì là của riêng, nhưng với họ, mọi sự là của chung” (At 4, 32).

Cộng đoàn Ki-tô hữu tiên khởi đã được hình thành như thế, điều này chúng ta cần chú ý để các cộng đoàn của chúng ta cũng có thể được tạo lập như vậy. Chúng ta nhận thấy trong Tân Ước, trong lịch sử dọc dài của Giáo Hội và của các Dòng tu là đức ái huynh đệ được sinh ra từ sự tiếp nhận ơn Chúa Thánh Thần được duy trì trong sự hiệp nhất cầu nguyện. Sẽ vô ích nếu đảo ngược tiến trình này nghĩa là không phải khởi hành và tái khởi hành từ sự cầu nguyện chung- là lời cầu nguyện chân thực nài xin ân sủng của Chúa Cha giống như Chúa Giê-su làm- thì chúng ta không thể ước mong cho cộng đoàn của thành cộng đoàn huynh đệ. Nơi cộng đoàn đó, mỗi anh chị em yêu thương nhau và nhờ thế có thể lôi cuốn được thế giới vào Chúa Ki-tô. Nếu sự cầu nguyện chỉ dừng lại ở việc thu hút ơn gọi, có lẽ đây là một vẻ đẹp bên ngoài, thì chưa đủ. Nhưng sự cầu nguyện phải đến từ vẻ đẹp nội tại, nghĩa là lời cầu nguyện của chúng ta phải quyên rũ được thế giới vào trong Chúa Ki-tô. Vì điều này, sự cầu nguyện của chúng ta phải đến từ bên trong, tuy nghèo hèn và nhỏ bé nhưng kéo được Thiên Chúa về phía chúng ta. Phải chăng chúng ta không bắt đầu các giờ Thần vụ ban ngày với lời kêu xin của Thánh vịnh 68: “Lạy Chúa trời, xin tới giúp con; muôn lạy Chúa, xin mau phù trợ con!”? Khi hiệp nhất trong cầu nguyện, chúng ta sẽ có được Chúa Thánh Thần, và khi hiệp nhất huynh đệ chúng ta sẽ lôi cuốn được cả thế giới về với Chúa Ki-tô. Như vậy, điều này sẽ cho chúng ta và nhân loại tìm thấy được kho tàng của cuộc sống, có nghĩa là chính Chúa Giê-su Ki-tô.

Được thế, chúng ta đã chạm đến tuyệt đỉnh của sự cầu nguyện, điều mà tôi muốn suy tư ngắn gọn với các bạn ở đây để khép lại khóa học này. Nếu sự cầu nguyện nhắm đến việc tìm kiếm kho tàng thiên quốc được ẩn giấu trong ruộng của đời sống cộng đoàn, thì niềm vui của chúng ta cốt ở điều gì? Ở chỗ chúng ta đã tìm ra kho báu? Ở chỗ chúng ta đã cố tìm kiếm trong ruộng nơi nó ẩn mình?

Chính Chúa Giê-su cho chúng ta thấy rõ rằng Ngài chính là kho báu mà chúng ta tìm kiếm. Tin Mừng thánh Mát-thêu nói cho chúng ta điều đó: “Thầy bảo thật anh em: nếu ở dưới đất, hai người trong anh em hợp lời cầu xin bất cứ điều gì, thì Cha Thầy, Đấng ngự trên trời, sẽ ban cho. Vì ở đâu có hai ba người hợp lại nhân danh Thầy, thì có Thầy ở giữa họ” (Mt 18, 19-20).

Có sự hiện diện của Chúa Ki-tô ở giữa chúng ta, mỗi khi chúng ta hiệp nhất để cầu xin Chúa Cha bất cứ điều gì. Đây đúng là kho báu ẩn giấu mà chúng ta được mời gọi khám phá với tất cả niềm hân hoan của mình. Chúa Giê-su quả quyết: “Có Thầy ở giữa họ”, nghĩa là ở đâu? Chúa Giê-su cùng với Chúa Cha hiện hiện trong lời cầu nguyện chung của chúng ta. Chúng ta hợp nhất với nhau trong Danh của Ngài, và hợp nhất để kêu xin Chúa Cha trong Danh của Ngài cũng chỉ là một. Sử dụng Thánh Danh Chúa Giê-su để cầu xin Chúa Cha, thì chúng ta sẽ có được điều mình ước mong. Thánh Danh Chúa Giê-su là Danh Thánh làm hài lòng Chúa Cha hoàn toàn, như Ngài đã tuyên bố khi Chúa Giê-su chịu Phép rửa, và khi Người Biến hình: “Đây là Con yêu dấu của Ta, Ta hài lòng về Người” (Mt 3, 17 và 17, 5).

Kho báu chúng ta tìm kiếm và được bắt gặp trong ruộng của lời cầu nguyện chung trong lòng Mẹ Giáo Hội chính là Chúa Giê-su. Ngài là Người Con chí ái của Chúa Cha, tràn đổ xuống trên chúng ta để chúng ta được hiệp nhất với Ngài, và đó là điều làm Chúa Cha hài lòng. Và sự hài lòng của Chúa Cha chính là ân huệ Thánh Thần như Bỏ Câu đậu xuống và đổ đầy trên chúng ta ân sủng của Đấng Bào Chữa là: “Bác ái, hoan lạc, bình an, nhẫn nhục, nhân hậu, từ tâm, trung tín, hiền hòa, tiết độ” (Gl 5, 22). Tất cả các ân sủng này được diễn tả như là hoa thơm trái tốt của một đời sống huynh đệ đơn sơ, bác ái và ân cần mến thương nhau.

Hoa trái của sự cầu nguyện là được đồng nhất với Đức Ki-tô trong sự thảo kính và huynh đệ, Ngài là Đấng hiệp nhất các anh chị em chúng ta lại với nhau trong cộng đoàn cũng như toàn thể nhân loại. Thành quả của một đời sống cầu nguyện chân thành và kiên trung đó chính là được thông hiệp với Chúa Ki-tô Lang Quân của Giáo Hội. Như thế, sự thông hiệp phong nhiêu này mở ra một chiều kích kép khác là tính thần bí và Giáo Hội tính. Sự hiệp thông hôn phối làm sinh hoa trái cho chúng ta được sống với nhau như anh em trong đại gia đình con cái của Cha trên trời. Sự hiệp thông này làm cho chúng ta cảm thấy thân quen, như thánh Bê-na-đô và nhiều nhà thần bí khác đã thấy nó trong sách Diễm Ca, và nó cũng được tìm thấy nơi sự chuyên tâm truyền giáo được ghi chép lại bởi truyền thống các Tông Đồ ở trong Tân Ước.

Hãy dẫn thân mình vào phục vụ cho sự cầu nguyện này, nó sẽ đổ đầy niềm vui cho chúng ta, vì nó là kho báu. Và noi theo Chúa Giê-su Ki-tô để “trái tim luôn mở rộng” theo mọi chiều kích của trần thế và say mê mang ơn cứu độ đến cho mọi người.

Giáo Hội luôn tự đổi mới chính mình, và các cộng đoàn của chúng ta cũng hòa mình vào Giáo Hội để được đổi mới luôn luôn. Khi chúng ta để cho lửa thiêng của Chúa Thánh Thần nung nấu lên trong chúng ta tình yêu vì Chúa Ki-tô, và tình yêu của Chúa Ki-tô, thì chúng ta sẽ có được một trái tim đầy nhiệt huyết vì Chúa Giê-su và sự thương khó của Ngài và mong muốn cho toàn thể giới này được cứu độ.